

AUDREY CARLAN

KALENDORIAUS
mergina

SPALIS LAPKRITIS GRUODIS

baltos lankos

AUDREY CARLAN

KALENDORIAUS
mergina
SPALIS LAPKRITIS GRUODIS

Iš anglų kalbos vertė Renata Endzelytė

baltos lankos

Versta iš:
Audrey Carlan, *Calendar Girl. Volume four*,
Waterhouse Press, 2015

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Korektorė
Virga Bračiulytė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-479-064-5

Copyright © by Audrey Carlan, 2015
© Renata Endzelytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2018
© Baltų lankų leidyba, 2018

PIRMAS SKYRIUS

Tyla. Tik ji pasitiko mane įėjus į Veso namus Malibu. *Savo namus*. Nežinau, ko tikėjaisi. Gal įsivaizdavau, kad Visata staiga prasivers ir nuleis dangų ant žemės, kad mano brangus žmogus būtų saugus ir sveikas Amerikos žemyne, jaukiuose mūsų namuose. Juk galiausiai taip ir yra. *Mūsų namai*. Vesas nesusitaikė, kad pasidaviau Džinės nuomonei dėl namų Malibu. Kitaip tariant, sakė jis, kartu surasime ką nors nauja. Bet aš to nenorėjau. Tiesą sakant, mielai priimčiau jį tokį, koks yra. Visą. Nepakartojamą. Santūrų. Nuostabų.

Vesas labai sunkiai dirbo, užtat toks jaunas turėjo tiek daug. Jis nebuvo pagyrūnas ar godišius. Tiesios linijos ir lengvas interjeras prašyte prašė prisėsti ir šnektelėti apie intelektą. Eidama per tamsius ir tuščius kambarius, vėl susiliejau su šiais daiktais, bet viskas pasikeitė. kažkas pasikeitė. Atidžiai apsidairiusi pastebėjau tik menktę permainą, ji nutiko per du mėnesius, kai čia buvau aną kartą.

Ant akmeninio židinio atbrailos stovėjo dviejų sprindžių aukščio balerinos statulėlė. Iškėlusi ilgą koją balerina rankomis buvo apkabinusi kulkšnį, kad išsilaikytų ant pirštų galų. Tai – mano mamos statulėlė. Pasistiebusi ant pirštų galų, ji išsilenkė ir parodė, kaip balerinos atlieka šį judesį. Mama buvo Vegaso artistė, dar anksčiau – klasikinių ir šiuolaikinių šokių šokėja. Man labai patikdavo ją stebėti. Tvarkydama namus sukdavosi pagal muziką,

kurią girdėdavo tik ji pati. Juodi plaukai krisdavo iki juosmens ir plazdėdavo kaip tamsus apsiaustas. Būdama penkerių maniau, kad mano mama – gražiausia pasaulyje, ir mylėjau ją kaip niekas kitas. Ji buvo neverta tos meilės, bet statulėlė – visai kas kita. Garbingai stovi ant židinio atbrailos. Panorau numesti ją, kad sudužtų į šipulius, bet palikau ramybėje. Nebūčiau jos norėjusi, tai buvo dovana. Prisiminimai kartais žeidžia, net ir gražūs.

Nusisukau ir apžvelgiau kambarį. Ant staliuko rėmeliuose išvydau pažįstamą nuotrauką. Madė. Studijų koledže išvakarėse. Sekiojau ją kaip pasimetęs šunytis. O Madė laikė mane už rankos, mojavu ir šokinėjo. Mes ėjom iš klasės į klasę, ji pasakojo man apie paskaitas ir knygas, ką reikės išmokti pagal programą. Jos džiaugsmas buvo tikras. Mėgavausi juo žinodama, kad mano mergaitė, mano mažoji sesutė tikrai dar nustebins. Nes jau nustebino. Nemoku apsaakyti, kaip ja didžiavausi. Aukščiau buvo tik dangus, o žemėje jos niekas netraukė.

Nužingsniavusi į virtuvę radau koledžo nuotraukas, pritvirtintas magnetukais prie šaldytuvo. Nuotraukos, kurias nuplėšiau nuo šaldytuvo savo butuke, atsirado čia. Madė, Džinelė, Popsas. Ir dar kelios naujos. Ne mano darytos. Jose – mudu su Vesu. Viena pietaujant ir asmenukė, kurią pasidarėme lovoje, bet joje matyti tik mūsų veidai. Turbūt jis pritvirtino. Tada buvo pradžia. Paliečiau pirštais Veso šypseną. Labai pasitikintis ir patrauklus, tvirtai apkabinęs mane savo lovoje. Net širdį nudiegė. Paliečiau skaudamą vietą. Tuojau. Jis tuojau grįš namo. Privalau tikėti. Pasitikėti gyvenimu. Dabar kaip niekad turiu tikėti žodžiais, išstatuiruotais man ant kojos.

Mūsų buvusio miegamojo tarpdury sustojau kaip įbesta, iš nuostabos išsižiojau ir išsproginau akis kaip kukulius.

– Eina sau!

Apstulbusi žiūrėjau į nuotrauką priešais. Savo nuotrauką.

Tai paskutinė nuotrauka, kurią padarė Alekas dar vasarį Siatlo apžvalgos bokšto aikštelėje. Tamsūs mano plaukai sklaistėsi vėjyje.

Tą dieną pasijaučiau laisva. Laisva nuo tėvo naštos, kuri staiga buvo užgulusi mano pečius, ir reikalavimo būti tuo, kuo klientas pageidautų – visa tai buvo likę antrame plane. Tą akimirką buvau tiesiog Mija, mergina, pirmą kartą išvydusi prieš akis tokį grožį.

Negalėjau patikėti. Vestonas įsigijo brangiausią Aleko fotografiją. Mano fotografiją. Taip, galiausiai viską papasakojau jam apie Aleką. Gal ir ne visas smulkmenas, bet esmę – tikrai. Nutariau papasakoti apie meną, apie tai, kaip kiekvienas jo darbas mane keitė, leido aiškiau pažvelgti į gyvenimą, meilę ir save. Mes gulėjome lovoje nuogi, susiglaudę ir aš pasakiau, kokia skolinga jaučiuosi Alekui už šią pamoką. Kad atrodė neteisinga imti iš jo pinigus už tai, ką jis davė man, bet neturėjau pasirinkimo.

Išsiėmusi telefoną peržvelgiau kontaktus ir spustelėjau mygtuką.

– *Ma jolie*, kam turėčiau būti skolingas už netikėtą malonumą išgirsti tave? – atsiliepė Alekas ramiu ir aistringumu balsu, kuris priminė man geresnius, laimingesnius laikus, praleistus po šiuo nuodėmingu prancūzu.

Užsiropščiau ant lovos, atsisėdusi sukryžiauvau kojas ir įsmeigiau akis į nuotrauką.

– Aš, hmm, negaliu patikėti...

Užuot baigusi mintį, skubiai pasukau telefoną, nufotografavau nuotrauką, nusiunčiau ir vėl priglaudžiau telefoną prie ausies. Klausiausi, kaip mano žinutė skimbčioja pakeliui pas jį.

– Mija, *parle moi*, kaip tau sekasi? – nerimastingai paklausė Alekas.

– Pažiūrėk žinutę, – ištariau virpančiu balsu grožėdamasi nuotrauka virš Veso lovos. Mudviejų su Vesu lovos.

– *Cherie*, man nepatinka šis bendravimo būdas.

– Pažiūrėk, – atsidusau, bet, laimė, jis paklusio. Pasigirdo keli skimbtelėjimai.

– Ak, *mais oui*, tu matai save, *non*?

Būna akimirkų, kai norisi per telefoną pasmaugti žmogų, su kuriuo kalbiesi. Dabar taip ir jaučiausi.

– Alekai, kaip nesupranti! Kodėl mylimojo miegamajame aš matau *save*?

– *Ma jolie*, – aiktėlėjo Alekas, – tu turi *copain*? Mylimąjį? – su prancūzišku akcentu išstartas žodis beveik privertė mane pamiršti susierzinimą, kad jis toks nesupratingas. – Pažadėjai jam savo gyvenimą? *Felicitations!* – pasveikino mane, bet vis tiek neatsakė į klausimą.

– Alekai, mielasis, surimtėk, – atsidusau.

Jis švilpavo.

– Ak, *cherie*, aš visada visas tavo. Ypač, kai man nusirengi. Aiškiausiai prisimenu, ką jaučiau, kai tą mėnesį buvai mano glėby. Tu irgi, *oui*?

– Alekai, dabar mudu tikrai nenaršysim prisiminimų. Man reikia atsakymų. Iš tavęs. Kaip ši nuotrauka atsirado čia, mano miegamajame?

Jis vėl prunkštelėjo ir atsiduso.

– Visada ištroškusi informacijos. Turbūt tai turėjo būti staigmena, *compte tenu de votre amant*.

Prancūziškai vogravau prastokai, nes pastaruosius kelis mėnesius nesimokiau tos kalbos ir retai šnekėjau su Aleku telefonu, bet nustebau, kad jis iš esmės pripažino, jog tai mano mylimojo staigmena.

– Vesas ją nupirko?

– Ne visai.

Pajutau, kad mano nugara įsitempė, ir taip stipriai sukandau dantis, kad būčiau galėjusi sukramtyti akmenis.

– Baik išsisukinėti. Klok, prancūze.

Jis lyg ir prunkštelėjo.

– Kalbėti tiesiai yra prastas tonas ir man jis nebūdingas.

Užverčiau akis ir išsidrėbiau aukštiekninka ant lovos.

- Alekai... – įspėjau.
- Tavo mylimasis nemokėjo už paveikslą, – tiesiai atsakė.
- Tai kaip jį gavo?

Išmušti informaciją iš savo prancūzo, kai jis aiškiai nenori nieko sakyti, buvo daug sunkiau nei sulaikyti artėjantį orgazmą po kelių potvynių. Beprotiškai neįmanoma. Galiausiai jis atsiduso.

- *Ma jolie*, būsiu atviras, *oui*?

Lyg turėčiau atsakyti – jis žinojo, ko noriu, aš, beje, irgi.

- *Oui. Merci.*

- Tavo mylimasis paskambino mano agentui. Norėjo įsigyti „Sudie, meile“. Aš atsisakiau parduoti.

Nustebau. Žmogus, kuriantis meną, skirtą parduoti ir parodyti pasauliui, atsisako?

- Kodėl? Kokia prasmė?

Išsisukinėdamas Alekas ėmė niūniuoti.

- Tiesiog šiaip. Myliu tave ir norėjau įsitikinti, kad tavo grožiu gėrėtis tinkami žmonės. Kiekviena mano nuotrauka turi savas taisykles. Su dviem apskritai neketinau skirtis.

- Ir kurios tos dvi?

Aleko balsas pažįstamai seksualiai prikimo.

- Man patinka žiūrėti į mudu besimylinčius. „Mūsų meilę“ pasikabinau savo vilos Prancūzijoje poilsio kambaryje. *Je ne pouvais pas m'en eparer*, – pasakė.

Sukau galvą stengdamasi išgryninti mintį. Bet supratau tik tai, kad jis nepajėgtų atsisakyti tos nuotraukos. Nusijuokiau.

- Alekai, tai kvaila. Paroda skirta menui skleisti.

- Ak, bet aš noriu, kad į jas kasdien žiūrėtų tinkamos akys. Kitas pardaviau, bet kiekvieną pirkėją patikrinau ir asmeniškai pasikalbėjau.

Papurčiau galvą ir apsilaižiau išdžiūvusias lūpas. Žiūrint į nuotrauką, kalbantis su Aleku ir ilgintis Veso, manyje šėlo jausmai.

Jaučiausi kaip įsukta viesulo. Bandžiau sudėlioti minčių ir jausmų šukes, bet nepavyko.

– O kaip ši nuotrauka? Kaip ji čia pateko?

– Kalbėjaisi su tavo Vestonu. Jis pasisakė, kas esąs, paaiškino žinantis apie mūsų santykius. Tikėjaisi *palieky*.

– Atlieky? – Jis tikėjosi atlieky? Ką?

– *Merde. Non*. Kaip tu sakai... sąmyžio?

Prunkštelėjau kaip kiaulė.

– Sąmyšio? – nusijuokiau.

– *Oui*. Sąmyšio. Vis dėlto jis buvo tikras džentelmenas. Pasakė matęs nuotraukas internete ir norėjęs nusipirkti.

– Nusipirkti. Visas?

– *Oui*, – lyg niekur nieko atsakė Alekas.

Nustebau, kad mano mielasis banglentininkas buvo pasirengęs išleisti milijonus už nuotraukas... mano nuotraukas. Kai sugrįš, būtinai pasikalbėsime apie jo sunkiai uždirbtų pinigų švaistymą. *Dieve, tikiuosi, kad jis sugrįš*.

Atsistojau ir skubiai perėjau namus, iš kambario į kambarį. Daugiau nuotraukų neradau.

– Taigi...

– Pasakiau jam ne. Kad gali turėti vieną vienintelę ir, jeigu išsirinks teisingą, parduosiu.

Jėzau. Alekas tikrai nenormalus. Kompleksuotas, savotiškas, mylintis, nuoširdus, reiklus, dieviškai geras lovoje, bet tikras keistuolis. Tačiau argi ne visi menininkai tokie? Negali pamėgdžioti ar apibūdinti keistos jų prigimties, nes jie elgiasi kitaip nei dauguma žmonių.

– Ir?

– Jis pasirinko teisingai. Jis išsirinko tave.

Intonacija, su kuria Alekas ištarė šiuos žodžius, nupleveno mano rankomis kaip drugelis. Pasikasiau nugarą, nes daugiau nebuvo kam to padaryti.

– Alekai, jos visos mano.

– *Non*. Kitos buvo tavo gyvenimo akimirkos, potyriai, kai ką tiesiog suvaidinai dėl meno. Ši vienintelė buvo tikrasis vaizdas tos moters, kokia esi šiandien. Ir jis jos panoro. Todėl leidau ją turėti.

Žodis „turėti“ keistai nuslydo jo liežuviu.

– Ką tai reiškia?

– Laikyk tai dovana sau ir jam. Savo meilei.

– Atidavei mano mylimajam nuotrauką, kuri verta ketvirčio milijono dolerių?

– Tiesą sakant, ji verta pusės milijono.

– Eik velniop.

– Mija. *Je t'aime*. Beje, vis tiek ketinau atiduoti pusę tų pinigų tau. Šitaip gauni gražų prisiminimą, kokia esi kiekvieną dieną. Neapsakomai džiaugiuosi, kad ji kabo virš lovos, kurioje miegi su savo meile. Geresnės vietos šiai nuotraukai nerasi.

Šniurkštelėjau, kažkas ėmė graužti akis.

– Ar žinai, kad ir aš tave myliu? Mūsiškai.

Kalbėjau visiškai rimtai. Alekas nusijuokė.

– *Oui*. Žinau, *ma jolie*. – Ir baigė mūsų pokalbį dviem žodžiais, kuriais pavadino nuotrauką: – Sudie, meile.

Vyliausi, kad ne paskutinį kartą kalbuosi su savo ištvirkėliu prancūzu. Net jeigu jis iš tikrųjų savaip palaimino mane ir Vesą, noriu, kad išliktų mano gyvenime. Alekas visada bus mano gyvenimo dalis, iki mirties jį mylėsiu. Tiesiog Vesą myliu labiau. *My-lė-jau* jį ir norėjau, kad grįžtų namo.

* * * * *

Naktis buvo vėsesnė nei ta, kai buvau čia pastarąjį kartą, bet man jau kelias savaites šalta. Žiūrėjau į žvaigždes ir svarsčiau, ar Vesas mato jas iš ten, kur dabar yra. Buvau pasižadėjusi leisti jam žengti pirmą žingsnį, bet vis tiek paėmiau telefoną ir spustelėjau jo nu-

merį. Iškart atsiliesė balso paštas. Stiprus įtampos pliūpsnis nuvilnijo mano gyslomis, kai sulaikiusi kvėpavimą stengiausi nepulti į paniką, nes jis neatsiliesė. Tikriausiai miega. Žmogus sveiksta nuo šautinės žaizdos kakle, Dieve, padėk jam. *Nusiramink, Mija. Vakar su juo kalbėjaisi.*

– Labas, mhm, čia aš. Tiesiog norėjau šįvakar išgirsti tavo balsą. Aš namie. Tiksliau, Malibu, – pažvelgiau į tolumoje banguojantį vandenyną. Mano balsas drebėjo. – Namuose labai tylu. Nežinau, kur Džudė.

Bangos vėl sudužo į krantą, o vėjas pakedeno man plaukus. Dar labiau pašiurpau.

– Džiaugiuosi, kad neiškraustei mano daiktų. O gal Džudė neiškraustė. Vis dėlto tikiuosi, norėjai, kad mūsų gyvenimai susieitų, – timpčiojau džinsų siūles. – O Dieve, Vesai, aš tavęs ilgiuosi. Nenoriu viena miegoti mūsų lovoje.

Kad ir kaip stengiausi laikytis, išdavikės ašaros vis tiek ištryško ir nuriedėjo skruostu. Nežinojau, ką pridurti. Pasakyti, kaip jo ilgiuosi. Kaip jo noriu. Nemanau, kad be jo galėčiau čia laimingai gyventi.

– Prisimink mane, – sukuždėjau ir atsijungiau.

Mudviem šie žodžiai reiškia labai daug, daugiau nei pasižadėjimas vienas kitam. Dar kartą žvilgtelėjau į dangų, apsisukau ir nuėjau į savo miegamąjį. Jeigu neturėsiu nieko tikra, neužmigsiu ir lovoje, kurioje miegojome abu.

Besvorė. Jaučiausi besvorė. Svirduliuavau, o stiprios rankos glaudė mane. Prisišliejau prie šilumos, pasitryniau į ją nosimi, įkvėpiau pažįstamo vyro kvapą. Tas kelias naktis, kai pavyko kietai įmigti, jis buvo visur. Užuoat kovojusi, šiąnakt pasiduosiu. Pasimėgau siu juo čia, leisiu jam manimi pasirūpinti, įsismelkti į mane, apkabinti

širdį ir ją globoti. Įsivaizdavau, kaip Vesas guldo mane į lovą. Į mūsų lovą. Pagalvė kvepėjo juo, vandenynu, smėliu ir visa ši kukli prabanga buvo tikriausias Vesas. Tvyrojo čia. Patryniau veidą į švelnią medvilninę patalynę.

– Ilgiuosi tavęs...

Mano balsą nuslopino iš akių pabirusios ašaros. Skruostą palietė švelnus tartum plunksna kuždesys.

– Aš čia. Su tavim, – sušnibždėjo jis man į ausį.

Sapnai gali būti žiaurūs ir nuostabūs tuo pat metu. Duoti viską, ko trokštu, ir viską atimti išaušus dieniai. Nuvargusi lėtai atsimerkiau, tada išvydau šešėlį. Jo šešėlį.

– Nepalik manęs. Neišėik.

Tankiai sumirkčiojau. Pro atvirą langą nuo vandenyno dvelkė vėsus vėjelis. Įsikniaubiau į storą antklodę ir užsitraukiau ją iki smakro. Tada mane užplūdo karštis. Kažkieno ranka apsvijio man liemenį ir panirau į sapną. Jaučiau jį šalia, buvau jo glėbyje, ant kaklo virpėjo jo alsavimas.

Didelis šešėlis prigludo man prie nugaros. Prisispaudžiau prie įsivaizduojamo Veso negalvodama, kad iš tikrųjų jo čia nėra. Apsimečiau, kad jis su manimi vienai nakčiai, saugo mano miegą. Labai tikroviškai jaučiau, kaip jis mane glaudžia, liečia nosimi plaukus, kaklą, pečius. Suėmiau ranką, apglėbusią mano juosmenį, ir išbučiavusi pirštus pasidėjau ant krūtinės, visa siela kvėpdama jo aromata. Pasisotinau tiek, kad rytoj pabudusi tebejausiu jį šalia. Nuo gilaus jo alsavimo sujudėję plaukai pakuteno man ausį. Ašaros pabiro, kai stipriai užsimerkiau nenorėdama išblaškyti šio miražo. Nugarą užliejęs karštis ir ramybė prarijo nakties liūdesį ir sielvartą.

Sapne jis kalbėjo:

– Miegok, mieloji. Aš būsiu čia. Daugiau niekada tavęs nepaliksiu.

– Tai gerai, – per miegus sumurmėjau Vesui ir dar tvirčiau jį priglaudžiau, nes daugiau nebegalėjau atsispirti miego kerams.

Veso ranka apglėbė mane labai tikroviškai. Kiekvieną sapno akimirką Veso kūnas vis kitaip mane lietė. Lygiai taip, kaip būtų liėtės, jei iš tikrųjų būtų buvęs šalia. Atsidususi leidau sau užmigti.

Kažkur tolumoje pasigirdo tirpstantis Veso balsas.

– Mija, aš galvoju apie tave. Kiekvieną dieną, kol buvau ten, tu buvai su manim. Išgyvenau tik galvodamas apie tave.

ANTRAS SKYRIUS

Pragariškas karštis laižė mano odą, liesdamas kiekvieną linkį, kol tapo nepakeliama. Pajudėti trukdė slegiantis svoris. Pabandžiau ištiesti kojas, bet abi buvo prispaustos. Mane apžergusi plaukuota koja. Pala. Ką? Sustingau, kai protas grįžo į tikrovę. Širdis ėmė taip smarkiai plakti, lyg krūtinėje kas muštų būgną. Sunerimau, kad tas dunksėjimas gali pažadinti šalimais miegantį žmogų. Akimirksniu kūną nubėrė prakaito lašai perspėdami, jog kažkas negerai.

Lėtai pajudinau sustingusias rankas ir kojas, pasiruošiau smogti. Suspaudžiau kumščius, sulenkiau alkūnę smeigti, kirsti ir apsukti, taip buvome mokomos vidurinėje mokykloje elgtis per užpuolimą. Tik tada reikėjo stumt, sukt, mest. Mintyse pakartojau mantrą: stumt, sukt, mest. Kitaip tariant, nusiristi per lovos kraštą ir lėkti kaip akis išdegus.

Vyras man už nugaros giliai atsiduso ir nepaprastoji padėtis dar labiau įkaito.

– Girdžiu tavo mintis.

Balsas dar užkimeš nuo miego. Jau buvau pasiruošusi smogti ir kautis puikiai žinomu stumt, sukt, mest metodu, bet tas balsas perkirto mano planą kaip aštrūs ašmenys šilko juostą. Netikėtumas pritrenkė mane, pašiurpino odą ir supurtė nuo galvos iki kojų. Akis užplūdo ašaros. Atsigrėžiau. Mirtinai stiprūs gniaužtai atsilėjo tiek, kad galėjau pajudėti. Akis į akį susidūriau su vyru, kurio man reikėjo labiau nei oro.

Vesas.

Apsiašarojau. Jis paglostė man skruostą.

– Pasiilgai? – šyptelėjo.

Praradau savitvardą. Žaibo greičiu kaip nindzė apverčiau jį aukštielninką ir apžergiau. Įspūdingiausia jo kūno dalis nekantravo pasisveikinti, bet dar turėjo palaukti. Mano lūpos nelaukė nieko. Išbučiavau kiekvieną jo veido lopinėlių. Viską – kaktą, skruostus, barzdotą smakrą, kuris pakuteno ir pakasė man lūpas. Stengiausi tik neliesti sutvarstyto kaklo.

Dieve, negaliu patikėti, kad jis iš tikrųjų čia.

Galiausiai priglaudžiau lūpas prie burnos. Jis akimirksniu išsižijo. Nereikėjo nė pusės sekundės, kad jį įsileisčiau. Liežuvis buvo šiltas, drėgnas ir viskas vyko taip, kaip svajojau pastaruosius du mėnesius. Suėmiau jo veidą, o mūsų liežuviai sukosi burnoje. Veso ranka glostė man nugarą, šlaunys glaudėsi stipriau skatindamos kartu patirti geismą.

Vesas mažumėlę atšlijo ir nirtulingai suniurnėjo:

– Mija, noriu tavęs. Įsileisk mane.

Neatitraukdama lūpų truputį pasikėliau, kad nusimaučiau kelnaites. Tada suradau Veso trumpikių raištelius ir užčiuopusi audinį nutraukiau. Jis nuspyrė trumpikes ir sugniaužė man klubus. Ilgas, storas ir kietas kaip akmuo pasididžiavimas išdidžiai styrojo laukdamas, kol galės užėiti vidun.

Nereikėjo jokio pasiruošimo, švelnių glamonių ar meilių žodžių. Tai ne pasimylėjimas ir pasidulkinimas su žmogumi, kurio pasiilgai per ilgą išsiskyrimą. Ne, tai buvo pats tikriausias *geismas*. Gyvuliškas, bet tikras garbinimas ir kūniškas poreikis.

Dar šiek tiek kilstelėjau ir paliečiau jo bepratrūkstančią erekciją, dūsaudama apseilėjau trokšdama viską sučiulpti. Bet man reikėjo stipresnės jungties. Atsisėdau ant jo ir riktelėjau, kai į mane staigiai įsmuko storas rumbuotas kotas. Iškvėpiau orą, o raumenys

gniaužėsi ir pulsavo aplink jo daiktą. Palinkusi į priekį padėjau delną jam ant krūtinės virš širdies ir pažvelgiau į ryškias žalias akis.

– Vesai, – paplekšnojau per krūtinę, – tu tikras.

– O tu esi vaistas skaudančioms akims, – jis įkvėpė, o akys pasakė man viską. Kaip labai manęs pasiilgo. Kaip troško manęs. Ir kaip mūsų meilė parvedė jį namo. – Dieve, tu nežmoniškai graži. – Gniaužtai dar stipriau, kone iki mėlynių, suspaudė man šlaunis.

Nesvarbu. Norėjau, kad jis paliktų savo žymę ant mano kūno. Tai reikš, kad jis yra namuose ir viskam pasirengęs. Daugiau jo nebepaleisiu.

Veso rankos nuslydo prie mano marškinėlių. Nusitraukiau juos ir nušveičiau į šoną. Tada vėl užlipau ant jo. Vesas giliai įkvėpė pro sukąstus dantis ir užsimerkė.

– Neužsimerk! – ištariau virpančiu balsu.

Vesas apsilaižė ir spustelėjo mane. Kotas vos bakstelėjo, bet neišlaikiusi pusiausvyros susmukau. Abu aiktelėjom, kad taip giliai. Išbrinkusiam jam buvo maža vietos manyje.

– Kodėl, mažyte? – paklausė stumdamasis gilyn.

Kietas kaip akmuo daiktas trynėsi į nuostabią vietelę. Glosčiau mylimojo veidą, pirštų galiukais liečiau kiekvieną lopinėlių, kad įsitikinčiau, jog jis tikras. Kai pasiekiau lūpas, jis apčiulpė ir krimstelėjo man pirštus. Sudrebėjau nuo gryniausios ekstazės. Jau buvau pasiruošusi ir sudrekinusi vietą, kur mūsų kūnai susitiko. Sūpuodamas pirmyn atgal, aukštyn žemyn, jis leido man pasirinkti greitį.

– Kodėl? – vėl paklausė, žaisdamas su mano speneliais, gnai-bydamas ir tampydamas juos, prašančius jo burnos šilumos, iki skausmo.

Sudėjusi rankas jam ant krūtinės, pakilau ir kritau žemyn trindama klitoriją į jo klubus.

– Po galais, meilute. Tu tuojau mane padarysi.

– To ir siekiu, – atsakiau išblaškyta jo klausimo.

Vesas nedelsė. Laikė mane už juosmens neleidamas judėti. Pasijutau kaip prikalta prie sienos, tik aš buvau prispausta prie stambaus tvinkčiojančio sultingo vyro kūno. Perpildyta suinkščiau neigdama malonumą joti ant jo iki pergalingos pabaigos.

– Pasakyk.

Pasukiojau galvą, kad atsileistų įtampa sprande, kurią jaučiu, regis, visą gyvenimą.

– Mielasis, mano sapnuose tu visad užsimerkęs, – tariau. Miglotas mano atsakymas slėpė tiesą.

– Ar dažnai mane sapnuodavai?

Veso klausimas nustebino, pataikė tiesiai į širdį, neseniai išgyvenusią stingdančią baimę. Būčiau pabudusi viena, palūžusi, tuščia širdimi, į kurią sutekėjęs net visas Ramusis vandenynas nebūtų pasiskandinęs manęs. Atsakaiu ne iš karto, tad Vesas pakrutino savo daiktą manyje. Klitoris sutvinkčiojo, kūnas suvirpėjo.

– Tai kaip, širdele?

Linktelėjau ir prikandau lūpą mėgaudamasi kiekvienu traukuliu. Nenorėjau, kad jis iš manęs išeitų. Jei būčiau nuoširdi, pasakyčiau niekada to nenorėjusi.

– Ar galvodama apie mane lydeisi?

Veso akys švietė tamsaus miško žalumu, vyzdžiai buvo išsiplėtę. Atsidusau ir atsipalaidavau, kad leido man judinti klubus, ieškoti ir knaibyti mažiausius nelygumus. Lengvai įkvėpusi atsakaiu. Dėl jo padaryčiau viską, net jeigu tai būtų man nemalonu. Jis grįžo namo.

– Kartais. Dažniausiai tu išnykdavai ir aš likdavau viena sveti-moje lovoje.

Vesas sugniaužė man šlaunis, padėjo stumtis ir valdė greitį, kol pamažu leidaisi žemyn. Storas jo daiktas lėtai stūmėsi per jautriausias vietas iki pat širdies gelmių siūsdamas man artėjančio orgazmo dilgčiojimą.

– Neužsimerk, – pakartočiau.

– Aš niekur nedingsiu.

Vesas pasislinko atgal, kol nugara atsirėmė į galvūgalį. Kotas įslydo nenusakomai giliai. Aiktelėjusi atlošiau galvą ir plaukai, nuvilniję per nugarą, pakuteno man sėdynę ir šlaunis. Viena ranka stipriai laikė mane per liemenį, kita glamonėdama lėtai slinko nugara aukštyn iki pečių, kol pirštai paniro į plaukus ir suėmė pilną saują... stipriai. Vesas tol kėlė mano galvą, kol susitiko mudviejų akys.

Stiprūs gniaužtai, kurie laikė mano plaukus, ir skaudus plaukų šaknų dilgčiojimas teikė malonumą. Suvaitojau ir priglaudžiau lūpas jam prie burnos.

– Mieloji, esam tik mudu. Tu ir aš. Tik tai palaikė mano gyvastį. Aš tau dėkingas už savo gyvybę.

Vesas žiūrėjo į mane, akyse kaupėsi ašaros. Atrodė, kiaurai permato mano sielą. Papurčiau galvą ir apsilaižiau, kartu lyžtelėjau ir jo lūpas. Aiktelėjau, kai dvi ašaros nuriedėjo jo skruostais.

– Ne, Vesai. Aš gyvenu dėl tavęs. Tu privertei mane patikėti, kad esu verta daugiau. Mielasis, esi mano... daugiau nieko netrokštu.

Mes suėmėm vienas kito veidus, lūpos susiliejo imdamos, duodamos, mylėdamos. Tai, ką anksčiau laikiau meile, buvo niekas, palyginti su dabartimi. Visa savo esybe žinau, kad niekada nemylēsiu nieko kito taip, kaip myliu Vestoną Čaningą Trečiąjį.

Jis atsilošė, išbučiavo man veidą, o jo daiktas vis dar varstė mane. Regis, jam patiko tiesiog būti manyje, tarsi būtume vienas kūnas.

– Netrukus aš tave vesiu.

Prie ausies jaučiau karštą alsavimą, įkaitę žodžiai mirtinai nudegino. Ėmiausi veiksmų ir jis sudejavo.

– Tu man peršiesi? – pajudinus klubus priminiau, kad mudu vis dar susijungę.

Malonumas turėti jį tenai, kietą ir ryžtingą, jau savaimė jau dino. Atsidusau, atsiklaupiau, pasislinkau kelis centimetrus ir nusileidusi vėl užkūriau ugnį.

Jis irgi atsiduso, paglamonėjo mano spenelius ir pasilenkęs ap-
žiojo vieną šilta burna. Laikiau jo galvą prie krūtinės ir mėgavausi
juo savyje. Spenelius suskaudo nuo laukimo. Vesas godžiai čiulpė
atsitraukdamas ir paleisdamas juos iš burnos. Ryto šviesoje su-
blizgo seilės. Seksualus atspindys to, kas vyko žemiau.

– Aš nesiperšu, nes tu neturi pasirinkimo, – atsakė ir ėmė žaisti
liežuviu su kita krūtimi.

– Tikrai? – atsidusau ir smarkiau pasitryniau šlaunimis.

Įsikniaubęs į krūtis Vesas niurnėjo:

– Šitas kūnas yra mano.

Jis taip godžiai čiulpė spenelius, kad malonumo bangos leidosi
ratais ir aš vis labiau drėkau. Lūpos slydo mano kūnu prie širdies,
kuri plakė beprotiškai greitai.

– Šita širdis yra mano.

Jis laižė ir bučiavo mane, rankomis apšivijo sprandą. Jo lūpos
netrukus prisilietė prie manųjų.

– Ši meilė yra mūsų.

Savo teiginį patvirtino giliu, protą atimančiu, kūną paralyžiuo-
jančiu bučiniu. Vestonas teigus. Ši meilė tikrai yra mūsų. Ir atei-
nančią valandą jis man tikrai parodė, kokia yra mūsų meilė. O aš
kas kartą prarasdavau protą.

* * * *

Kai pasimylėjom, žiūrėjau į jį, miegantį ir ramiai kvėpuojantį. Nie-
kad nemaniau, kad toks paprastas dalykas – žiūrėti į miegantį, kvė-
puojantį mylimą žmogų, tiesiog būti šalia – gali teikti tiek daug
ramybės. Bet taip yra. Baisiai nustebau pabudusi šalia jo, prisiglau-
dusio man prie nugaros. Net ir perbraukus rankomis jo plaukus
buvo sunku patikėti, kad jis saugus, sveikas ir grįžo namo. Išsekęs,
bet gyvas miega šalia manęs.